

De loofhut van buiten en van binnen

Midden oktober werd het Loofhuttenfeest gevierd. Overal stonden eenvoudige bouwseltjes. Van buiten ziet het er simpel uit. Het is ook maar tijdelijk. En het moet gebrekkig zijn. Maar van binnen ziet het er vaak heel mooi uit. Je hoort je hut mooi te versieren. En voor de maaltijden in de hut gebruik je er je mooiste servies en bestek. Dat lijkt tegenstrijdig, maar er zitten mooie lessen in.

De loofhut van binnen

In de Bijbel is de regel voor Soekot, het Loofhuttenfeest: “Zeven dagen lang moeten jullie in hutten wonen, elke geboren Israëliet moet in een loofhut wonen, om jullie kinderen eraan te herinneren dat ik de Israëlieten in hutten liet wonen toen ik hen uit Egypte wegleidde” (Lev. 23:42-43). Dat doen de Joden zoals voorgeschreven is. Men dént niet alleen aan het op weg zijn door de woestijn en aan de provisorische, voorlopige onderkomentjes die men toen had. Men érváárt ook iets daarvan aan

den lijve – op een manier die de kinderen zeker aanspreekt.

In het Jodendom is de gedachte uitgewerkt dat de loofhut staat voor ons kwetsbare aardse bestaan. Een loofhut moet wankel zijn. Hij is goed gebouwd als hij bij een stevige storm omwaait. Het dak moet van materiaal van planten of bomen gemaakt zijn en mag niet echt dicht zijn. Je moet door het dak heen de hemel kunnen zien. Kwetsbaar is ons leven. Het is net als bij zo'n schamele loofhut: als het mooi weer is, is het er plezierig, maar als het stormt of regent kom je in de problemen. Zo kan ook ons leven zomaar heel wankel en afhankelijk blijken.

In het NT komt het beeld terug in hoe Paulus spreekt over 'de aardse tent' die wordt afgebroken (2 Cor. 5:1; vgl. 2 Petr. 1:13-14). Daar staat het woord *skènè*, dat we ook in de Griekse vertaling van Lev. 23 vinden.

Een vorm daarvan staat in Johannes 1:14: ‘Het Woord is vlees/mens geworden en heeft onder ons gewoond’ – namelijk, in een *skènè*, in een menselijk lichaam dat is als een kwetsbare tent/hut.

Maar nu wordt er juist bij het Loofhuttenfeest gezegd: ‘U zult vrolijk zijn...’ Dat lijkt slecht te passen bij het beleven van kwetsbaarheid. Maar als je je afhankelijkheid beleeft als afhankelijk zijn van de Eeuwige en zijn zorg en als je beseft dat je je zekerheid niet in huis of bezit kunt vinden maar wel in Hem, dan kun je toch je verheugen – ook en juist – in je hutje.

Hierbij past het dat je je loofhut van binnen mooi maakt, met allerlei versieringen, waaronder vaak ook kindertekeningen. Aan het dak hang je kleurig fruit. Je gebruikt je goede stoelen. De maaltijden zijn juist niet sober. De boodschap is: ook al leef je in een schamel onderkomen met weinig bescherming – daarbinnen maak je er wat moois van. Daarbij gaat het niet om een woning met alle luxe, maar om een goed thuis, familiebanden, en de gastvrijheid die tijdens het Loofhuttenfeest groot en belangrijk is. <

Tijdens het Loofhuttenfeest wordt Ezechiël 38 en 39 gelezen, over Gog en Magog. Het Hebreeuwse woord voor dak is *gag*. Een rabbinse uitleg: Gog en Magog zijn ‘dak-volken’, levend onder een dicht en dik dak, menend daarmee tegen alles bestand te zijn. Israël weet beter. Alleen de Eeuwige kan echt beschermen. Een dak waardoorheen je de hemel kunt zien helpt je dat te beleven.

Een Joods hart

De Katholieke Raad voor Kerk en Jodendom (KRI)
www.kri-web.nl

Jezus, Maria, Jozef, de apostelen en Paulus waren Joden. Ze leefden in de Joodse traditie. Die hadden ze lief. Ze ondergingen er de invloed van en gaven die door aan hun leerlingen, die op hun beurt hun geloof en levenswijze doorgaven van generatie op generatie.

Het christendom had een Joods hart, maar was zich daar niet altijd van bewust. De rooms-katholieke kerk koesterde lange tijd een negatief beeld van Joden en de Joodse cultuur. Dit had invloed op de positie van Joden in de samenleving. Daardoor was de kerk medeverantwoordelijk voor een maatschappelijk klimaat dat de massamoord op Joden tijdens de Tweede Wereldoorlog mogelijk maakte.

Pas na Vaticanum II (1962-1965) werd de neerwaartse spiraal van anti-judaïsme en marginalisatie doorbroken. Er kwam een dialoog met het Jodendom op gang die de verstandhouding verbeterde. De herinnering aan het vroegere anti-Joodse klimaat binnen de kerk bleef echter bestaan. Wereldwijd, ook in Nederland, is het vriendschappelijke contact voor veel Joodse gesprekspartners nog altijd geladen met negatieve emoties.

De KRI

De Katholieke Raad voor Kerk en Jodendom (KRI) richt zich binnen Nederland met name op:

- Binnen de rooms-katholieke kerk erkenning van en waardering voor de eigen Joodse wortels;
- De ontmoeting en dialoog tussen rooms-katholieken en het Jodendom hier en nu;
- Het opsporen en aan de kaak stellen van antisemitisme, met name binnen de rooms-katholieke kerk.

De KRI is een onafhankelijke raad, die in 1951 werd opgericht op persoonlijk initiatief. Hij adviseert de Nederlandse rooms-katholieke bisschoppen over hun betrekkingen met Joods organisaties.

Wat betreft de politieke situatie in Israël-Palestina

De KRI onderschrijft de standpunten van het Vaticaan. Dit kiest voor een twee-staten-oplossing. De paus erkende in 1993 het bestaansrecht van Israël. Anno 2015 werd ook de Palestijnse staat formeel erkend. De KRI betreurt de pijn en het verdriet als gevolg van de aanhoudende conflicten in Israël en de Palestijnse gebieden. Hij sluit zicht aan bij de oproep van de paus om te bidden en zich in te zetten voor vrede in het Midden-Oosten. <

De theoloog en schrijver Andries Knevel is als radio en televisiepresentator werkzaam bij de Evangelische Omroep

Andries Knevel

Het tijdperk “Peres” voorbij

Een paar keer mocht ik hem interviewen: Shimon Peres. En dat waren niet de makkelijkste gesprekken. Hij was in de omgang met buitenlandse journalisten erg op zijn hoede en had een wat nurkse uitstraling.

Ik begreep dat wel. Van buitenlandse journalisten moest Israël het niet hebben, en hoeveel zijn voorlichters hebben geprobeerd hem duidelijk te maken, dat de organisatie waar ik voor werk een wat andere attitude tegenover Israël heeft, hij bleef argwanend.

Ooit zei hij een keer na een interview tegen mij “well done”. Ik denk dat dit niet de kwaliteit van mijn vragen betrof, noch mijn gebrekkige Engels, maar het feit dat hij een keer niet a priori vijandig werd benaderd.

Mijn eerste ontmoeting dateert van einde jaren '70, en ik heb dus een groot deel van het tijdperk “Peres” meegemaakt.

Die periode is voor een deel hoopvol geweest. Er waren veel gesprekken, vooral achter de schermen, tussen Israël en Palestijnse leiders, er waren de Oslo akkoorden, er waren de bijna akkoorden onder leiding van Bill Clinton, en bij al deze gesprekken en akkoorden heeft Peres een grote rol gespeeld. Bij “Oslo” hadden we te maken met een onwillige Rabin, en met een gelovige Peres (althans zo leek het aan de buitenkant).

Deze hoop is inmiddels vervlogen. Ondanks het feit dat Peres dacht dat hij bij leven nog iets van een vredesakkoord zou meemaken.

De zaak tussen Israël en de Palestijnse autoriteit zit muurvast, en het lijkt alsof aan beide zijden er ook geen interesse is om tot een vergelijk te komen.

Zo is er met het overlijden van Shimon Peres ook een einde aan een tijdperk gekomen, een tijdperk van soms opflakkerende hoop.

En met de beste wil van de wereld zie ik niet wie (aan beide zijden) zijn droom wil voortzetten.

Het thema “Israël” blijft theologisch interessant, maar zit politiek muurvast. <

Simon Peres